

det meget lange Varetægtsfængsel kun har været forholdsbvis saa Gange i Forhør, om det er af ren Magelighed fra vedkommende Dommer, eller det er andre Grunde, ja jeg har endogaa hørt Tilfælde, hvori Vedkommende har siddet saa længe i Varetægtsfængslet, fordi man har glemt at faae hans Sag sat. Jeg vil altsaa spørge: Have ærede Dommere og Jurister Ret i, at den lange Varetægtsarrest er begrundet i Systemet, hører nødvendigvis sammen med det, eller er den ikke meget ofte begrundet i den Maade, hvorpaa Personerne udføre deres Dommervirksomhed? Og i sidste Fald, kan da ikke Marsagen væsentlig forhindres, hvis den ærede Justitsminister griber ind? Det, tror jeg, er en ligesaa vigtig Sag at faae optaget til Drøftelse som den Sag, der omhandles i Lovforslaget — begge kunne være lige vigtige —, og det er derfor, jeg har omtalt det. Naar den ærede næstsidste Taler (Schütz) iøvrigt antydede, at der ikke her i Tinget var Stemmning for en almindelig Retsreform, har han jo nu faaet Svar derpaa af et æret Medlem af Flertallet (Bøjsen), og jeg skal da ogsaa sige, at, efter hvad jeg hørte forleden Dag, ændrede jeg mig noget over, hvad han fremsatte, thi da lod der jo fra alle Sider her i Salen en Opfordring til den nuværende ærede Justitsminister om at fremme denne Sag, for at det kunde lykkes ham inden kort Tid at sætte sit Segl under denne betydelige Reform i Landet, vel som Slutten eller i alt Fald som en konstitutionel politisk Anerkendelse af hans hidtidige Reglemente. Efter en saadan almindelig Opfordring til den ærede Justitsminister, som jeg ikke kunde Andet end finde i høieste Grad interessant i den Grad interessant, at jeg tænkte, om jeg ikke skulde staa op og gratulere Justitsministeren til den saa erklærede Tillidsbeholdning, som han fik gennem disse Udtalelser, forekom det mig underligt at høre det ærede Medlem i Dag udtale sig, som han har gjort, og vi have jo nu ogsaa faaet Bekræftelse fra det ærede Medlem fra Stege (Bøjsen) paa, at den Opfattelse af det ærede Medlem ikke var rigtig; dette ærede Medlem fastholder fremdeles Dnsket om at lade den ærede Justitsminister gennemføre den Reform. Havde de uheldige Misværgsaar ikke ligget imellem, vilde jeg ogsaa have ønsket, at den nuværende Justitsminister havde faaet Held til at gennemføre denne Reform, især hvis han havde gennemført den mere frivundet i Indholdet end det Forslag, vi havde sidst for os.

G. F. Larsen: Jeg kan med Hensyn til det foreliggende Lovforslag slutte mig til

de Udtalelser, som kom fra det ærede Medlem fra Viborg (Klein). Ligesom han antager jeg, at den Form, hvori Lovforslaget her foreligger, ikke er tilfredsstillende. Jeg maa ogsaa dele det Ønske, han udtalte, at der maa kunne gives Domstolene noget friere Hænder til ved Straffens Fastsettelse at tage Hensyn til den udstaaede Varetægtsarrest, og jeg skal derfor udtale Dnsket om, at Forslaget maatte kunne faae en saadan Form, at man kunde gaa ind derpaa. Jeg haaber saa, uagtet jeg ikke anser en saadan stikkelig Reform for særlig ønskelig, at der dog vil komme Noget ud deraf, da jeg mener, at man under visse Forudsætninger godt vil kunne vedtage det. Men i det jeg saaledes i det Hele i denne Sag kan slutte mig til det ærede Medlems Opfordring, er der dog Noget i den, som foranlediger mig til at tage noget Forbehold, idet jeg tror, at hans Opfordring i en vis Henseende — jeg er overbevist om, at det ikke er med hans Ønske og Villie — kunde fremkalde nogen Misforstaaelse. Jeg er selvfølgelig enig med ham i, at ethvert Misbrug af Varetægtsarrest i høi Grad maa misbilliges og bør censureres alvorligt ved de overordnede Domstole, men paa den anden Side bør det ikke glemmes, at Varetægtsarresten under det nuværende Strafferetspleiesystem og navnlig efter de nuværende Regler for Bevisførelse i Straffesager er et aldeles uundværligt Middel til Sandhedens Fremstæfning, og naar Talen derfor er om Varetægtsarrest af længere Varighed og navnlig under saadanne Forhold, hvor det enten ender med, at den Paagjældende frifindes, eller at der maatte stes ikke fter nogen Tiltale, eller ogsaa at den Straf, han sluttelig ikjendes, synes at være meget ringe i Forhold til Udstrækningen af Varetægtsarresten, maa det ikke glemmes, at det i Reglen har sin gode Grundvært, at der paa den Paagjældende har hvilet en alvorlig Mistanke, og det er meget muligt, at denne Mistanke uagtet det Udfald, som Sagen har faaet, aldeles ikke er bleven fjernet, men der har blot ikke været tilstrækkelig Bevis tilstede, til at man kunde dømme den Paagjældende. I saadanne Tilfælde kan man ikke uden videre bryde Staven over den Varetægtsarrest, som har været anvendt, og endnu mindre over den Dommer, som har anvendt den. Jeg holder mig for overbevist om, at det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgfreds (Klein) ikke har sigtet til disse Tilfælde, men det forekommer mig, at hans Opfordring nok kunde give Anledning til, at man udtrykkelig gjorde opmærksom paa den Side af Sagen. Jeg tror ligesom han, at det ikke vil være muligt